

Стояновичъ.

На султана? Вие се смѣете съ мене, господинъ
Михаиле, и вчера се смѣяхте и днесъ пакъ.

Михалаки

Вчерашното било вчера. То отиде . . . Днешно-
то друга работа.

Сийка.

Хж, господинъ Стояновичъ веке се голѣми, като
е станалъ поклонникъ. . . . Какво го кайшъ, Ми-
халаке?

Михалаки (къмъ нея тихо).

Мълчи бе! Ти си проста, ще го разсърдимъ и то-
гава ще я уцапаме!

Стояновичъ.

А кой ви каза тая новина?

Михалаки

Азъ изъ града я чухъ отъ толкова души.

Стояновичъ.

Чудно нѣщо.

Михалаки.

Чудно зеръ. Ти искаше да го държишъ скришно,
а азъ пакъ видѣхъ дори и берата ти. И зная доръ
кой го е донелъ.

Стояновичъ.

И берата ми?

Михалаки

Съ сжщия подписъ на султана.

Стояновичъ.

Видѣ го? У кого?! Чудно!!

Михалаки.

Видѣхъ йоще нѣщо: двата нишана дѣто ти ги
пратилъ султана. Право ли казвамъ?